

да се моли, повече момичета не се записаха. Не ги пускаха майките им въ училище.

— Учението не е за момичета! — отговаряха тѣ, на молбитѣ на учителя.

Всички ученици бѣха приети въ първо отдѣление. Но учителътъ отдѣли по-голѣмитѣ и имъ каза, че ако го слушатъ и се учатъ добре, тѣ ще завършатъ въ една година и първо и второ отдѣление.

Селянитѣ се радваха на учителя си и бѣха готови въ всичко да го слушатъ. Когато обраха овощнитѣ си градини, посѣха есенитѣ посѣви и почнаха да пълнятъ вечеръ кръчмата, учителъ Милко свика, чрезъ децата, родителитѣ една вечеръ въ училището. Училището се напълни отъ млади и стари. Всички съ любопитство чакаха да чуятъ, за какво ги вика учителътъ.

Той почна да имъ говори за науката и за голѣмата полза отъ нея. Каза имъ, че е готовъ да научи всички въ селото да четатъ и пишатъ, ако тѣ желаятъ това, и ако посещаватъ редовно вечерното училище.

Всички се смаяха. Почнаха да се поглеждатъ единъ другъ... А двама старци си проговориха:

— Горкото учителче, загубило си е ума отъ учение... Ще научи и насъ старитѣ, да четемъ и пишемъ!... Горкото! . . .

Учителъ Милко ги чу. Усмихна се и рече:

— Отъ васъ искамъ само едно: вмѣсто вечеръ да седите въ кръчмата и се карате тамъ, елате въ училището. . . Па ще видите дали съмъ изгубилъ ума си.

И раздѣли той селянитѣ на три групи. Младитѣ до дваисетгодишна възраст въ първа група. Надъ дваисетъ, до четиресетъ години, втора група. По-старитѣ отъ четиресетъ години — трета група. Всѣка група идваше два пжти въ седмицата. И започнаха занаятията въ вечерното училище най-редовно. Всички и млади, и стари учеха. Учеха и шестдесетгодишни старци. Отначало отъ любопитство, а сетне вече редовно.

И всѣка вечеръ, по цѣли два часа, учителъ Милко ги учеше да пишатъ, да смѣтатъ, да четатъ. Разказваше имъ българската история. Запознаваше ги съ законитѣ, четѣше имъ разни книги и имъ отваряше очитѣ.

Минаха се нѣколко месеци неусетно. Малкитѣ въ